

Mester Györgyi

Trillák

Egy kerek évből öt hónapon át, szinte mindennap, az ébresztőóra csörgésére nyílik a szemem, aztán, miután nagy nehezen magamhoz térek, általában, fel is kelek.

Nem úgy az év további részében, a maradék hét hónapban.

Akkor ugyanis, az óránál sokkal kedvesebb, barátságosabb hang ébreszt, az ablakom előtti fák lombkoronájában tanyázó, nálamnál is korábban kelő madarak hangja.

Ezek között aztán akad mindenféle csodás trilla, rigófüttel kevert **verébsivít**, s a tarkabarka had csicsergésébe vegyülve, nem marad el a harsogó „*kicsit ér*”, s a „**nyitnikék**” sem.

Nappal a **kuvikot** hallgatva számolom, éveimből mennyi van még hátra, s néha **bagolyhuhogás** is hallatszik. A fekete-fehér-piros tollú **fakopáncs** csak kopogtat, miközben keresve kutat és gyógyít.

Furesán, rövidet kotkodálva kiált hajnalok-hajnalán a **fácánkakas**, azonban a **szarkát** nem cserregő hangjáért, inkább díszes tollruhájáért csodálom.

Mintegy óramű pontosságával kelnek kedves madaraim, s kezdik korai, ébresztő dalukat. Mindig ugyanakkor, **reggel háromnegyed ötkor**. Lehet hűvös a hajnal, szemetelhet az eső, fújhat a szél, az ő daluk áthatol a világ eme természetes zajain.

Engem keltenek, egyidejűleg elkápráztatnak változatos színskálájú énekhangjukkal, mellyel fáradhatatlanul dalolnak, fűjják az aznapra rendelt ébresztőt.

Még hétvégén sem pihennek, és jól is teszik. Mivé is lenne a szabadnapom, ha megfosztanának e kedves előzékenységtől, hogy madárcsicsergésre ébredhetek...